

MONOSKOP

Vojtěcha VARYŠE

Dívat se pozorně se občas vyplatí.

Nemusíte pak být špatným prorokem – ale zase vám to může zkazit vtip. Robert Sedláček je jedním z **nejpilnějších současných** filmařů. Natočil čtyři filmy pro kina a dva pro televizi, k tomu řadu dokumentů, zanedlouho **bude mít premiéru** jeho České století, cyklus hraných rekonstrukcí historických událostí. Mě kdysi nadchl portrétem filozofa Václava Bělohradského. Jak jsem později **sledoval jeho dráhu**, těšilo mě, že ho zajímají stejná témata, jakkoli je často chápe poněkud jinak. A jak to všechno souvisí s mudrováním na začátku? Krátce po inauguraci běžela v televizi repríza Sedláčkova staršího dokumentu o Miloši Zemanovi, který nese název **Nekrolog politika** a oslava Vysočiny (ta druhá polovina byla tehdejší Zemanova podmínka, aby Sedláčkovi dovolil dokument natočit) a je to takové vesnické vzpomínání politika na penzi – **Zeman tam je takový**, jakého jsme ho znali v posledních deseti letech; samozřejmě zdůrazňuje, že do politiky se vrátit nechce. Podle mého jde, **navzdory atraktivnímu tématu**, o jeden ze slabších Sedláčkových počínů a při televizní repríze jsem ho nesledoval, ale náhodně jsem zachytil jen závěr. Mirka Spáčilová v jedné ze svých jedovatých glos kritizovala na jedničce běžící soutěž o „nejlepší scénku“ a odkazovala k tomu, že **největším vtipem** je právě zmíněný skeč o Zemanovi. S poukazem na „neкроlog“ v názvu pak odsoudila režiséra: „Robert Sedláček prostě není prognostik.“ Právě že je, kdyby se podívala na ten **dokument do konce**, věděla by, že jeho posledním záběrem je promluva Miroslava Šloufa, který hovoří o tom, že Zeman se rozhodně vrátí a ve velkém stylu. Na jeho slova, jak známo, došlo.

Trutnovské UFFO je ojedinelý dům, do kterého se vejde divadlo, cirkus i koncertní a výstavní sň. Svým rozletem od avantgardního umění po nový cirkus z celé Evropy široce překračuje rámec okresního kulturáku. **Navíc je stavbou roku.**

Libor Kasík

Klaun i principál v jednom

Také ředitel UFFO Libor Kasík je renesanční osobností: zatím stihl být operním zpěvákem, dramaturgem koncertů Jazz na Hradě i organizátorem městské kultury v Kladně.

UFFO je velmi ambiciózní projekt. Jak něco takového vzniklo? Osobně jsem u zrodu této myšlenky nebyl, protože jsem se do Trutnova přistěhoval, až když jsem viděl, jak úžasná věc se tady staví. Faktem ale je, že úvahy o novém divadle jsou v Trutnově přítomny již po řadu desetiletí, protože tu prostě dlouhodobě chybělo. Divadelní budovu v této formě, tedy umožňující pět základních variant uspořádání, prosadil na základě analýz odborní-

ků, ale především díky své odvaze a zarpullosti současný starosta Ivan Adamec. Hlavní vtip budovy spočívá v možnosti rychlé demontovatelnosti elevace a odstranění bočních stěn sálu. Něco podobného mohou lidé znát z pražské Archy. Koneckonců autorem obou konceptů je Miloslav Melena. Díky těhle variabilitě můžeme mít večer koncert pro 800 stojících a další dopoledne školní představení pro 360 spokožených sedících a dobře vidících dětí. A večer zase třeba ples.

Primárním zaměřením UFFO je nový cirkus. Proč právě ten a jaké pro něj máte vybavení? Když jsem do Trutnova přicházel, měl jsem v hlavě ideu divadelního festivalu vhodného pro

UFFO i do malebných ulic města. Záhy jsem zjistil, že UFFO je díky velké využitelné výšce scénické části, ale třeba i arénovému typu hlediště, ideálním prostorem pro nový cirkus či pohybové formy divadla. Zároveň musím říct, že mě žánr současného cirkusu uchvátil. Představil jsem si, jak do překrásného, a přitom poměrně konzervativního města vtrhnou noví cirkusáci z celého světa, a bylo jasno – vznikl festival Cirk-UFF, jehož třetí ročník právě plánujeme na první červnový víkend.

A jaké jsou v oblasti nového cirkusu výsledky? Poměrně rychle jsme se dostali do povědomí promotérů i uměl-

ců v rámci celé Evropy. Na projektové bázi spolupracujeme s festivaly a institucemi z Francie, Španělska, Belgie a Itálie, a to je to v podstatě na začátku. Vlastně bych o tom mohl mluvit hodiny. Ale co je nejpodstatnější, lidé si festival oblíbili.

Stavíte na rezidencích umělců. Jako první ji absolvovala Spitfire Company a Lenka Dusilová. Proč jste si vybrali právě je a jak jste spokojeni?

Podle mě má tvorba Petra Boháče a Spitfire Company neobvyklou sílu a řekl bych, že se to potvrdilo i v UFFO. Vznikl strhující taneční koncert One Step Before The Fall, za nějž obdržela Markéta Vacovská širší nominaci na Thálii. Když k tomu připočítám neobvykle příjemnou spolupráci se souborem, nemohu být nespokojen. První setkání se „spitfajry“ vzniklo paradoxně přes sochařku Paulinu Skavovou, která pro nás pracuje jako kurátorka výstav. Dělal pro ně, které z jejich představení jakési dekorace. Propojila nás, padli jsme si do oka – a už máme i plody lásky.

Jaký má UFFO rozpočet?

Zhruba 30 milionů korun, ale je třeba dodat, že naše organizace zajišťuje i provoz kina, Národního domu a klubu Nivy. Jsme příspěvková organizace města, ale máme samozřejmě vícezdrojové financování. Podstatnou část rozpočtu kryjí i naši partneři z řad místních

„V pohodlnosti tkví rozdíl mezi šperkem ze vzdálených krajů a provinční cetkou.“

firem. V tom jsme myslím velmi úspěšní, ale taky jsme kvůli tomu trnem v oku těm, kteří vyznávají heslo „čím hůře, tím lépe“.

Kolik projekt UFFO stál a kde se na něj sháněly peníze?

Celkem to bylo 480 milionů korun, přičemž 40 procent šlo ze zdrojů EU a zbytek zaplatilo město.

Zkušenosti s regionální kulturou máte bohaté. Před Trutnovem jste působil třeba v Kladně. Co jste tam konkrétně dělal?

Stál jsem u zrodu společnosti Kultura pro Kladno. Ta měla

sjednotit již spojené Středočeské (dnes Městské) divadlo Kladno a Divadlo Lampion s kladenským zámekem, v němž sídlí městská Zámecká galerie. Pod správu společnosti mělo rovněž přejít pořádání koncertů do té doby zajišťovaných městem. Měl jsem na starosti marketing spo-

nit. V téhle pohodlnosti tkví rozdíl mezi šperkem ze vzdálených krajů a provinční cetkou. Myslíím ale, že se to hodně mění k lepšímu. V regionech dnes vzniká spousta skvělých věcí. Jen si v poslední době kladu otázku, zdali tenhle trend přežije aktivity současného vedení ministerstva kultury.

Začínal jste jako operní zpěvák. Jak se z výkonného umělce stane kulturní manažer?

Asi ve mně byl vždycky nejen ten klaun, ale i kus principála.

Nemohu nezmínit, že jste nějakou dobu působil i na Pražském hradě.

To bylo skutečně nádherné a neopakovatelné prostředí. Výhled z kanceláře už asi lepší nikdy mít nebudu. Anebo ten pocit, když v noci po koncertě jdete po temném nádvoří a nesete klíče skoro od všeho... Měl jsem na starosti hudební festivaly Jazz na Hradě a Hudba Pražského hradu a nebylo lehké to opouštět. Cítil jsem ale potřebu uvolnit si ruce, být víc sám sebou. A nelituju.

Vojtěch Varyš ■

UFFO

Bylo otevřeno v roce 2010. Libor Kasík je jeho ředitelem od počátku. Pořádá každoroční festival nového cirkusu Cirk-UFF, má kontinuální výstavní, koncertní a divadelní program. Vystavovali zde Milan Knížák či Čestmír Suška, hrálo Divadlo Petra Bezruče, Klicperovo divadlo či Rosta Novák s La Putykou. UFFO poskytuje rezidenční programy uměleckým skupinám, první bylo tanečně-divadelní uskupení Spitfire Company se zpěvačkou Lenkou Dusilovou. UFFO bylo postaveno podle návrhu architektů Radka Vopaleckého a Ludka Štefka a stalo se Českou stavbou roku 2011. Jméno nese podle trutnovského rováka, básníka a obrozence Uffa Horna (1817–1860).

